

Arrest

nr. 186 369 van 2 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2017 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Caroline BAUDOT, di loco advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 14.02.2017 vroeg de betrokkene asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een Duits verblijfsdocument voor, afgeleverd op 05.12.2016 en geldig tot 05.06.2017.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 30.05.2016 in Duitsland geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Iran, werd gehoord op 16.02.2017 en verklaarde dat hij Iran eind 2015 verliet om naar Turkije te reizen om er 1 week te verblijven alvorens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te betreden. De betrokkene gaf aan dat hij onmiddellijk doorreisde via Macedonië, Servië, Slovenië en Oostenrijk om uiteindelijk ergens in oktober 2015 in Duitsland aan te komen. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 30.05.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat er over zijn verzoek nog geen beslissing genomen werd. Hij verklaarde dat hij gedurende zijn verblijf - tot 2 maanden voor zijn vertrek - in een privéwoning van de sociale dienst verbleef. Hij gaf aan Duitsland te hebben verlaten om ongeveer 1 maand voor zijn gehoor in België aan te komen. In België diende de betrokkene op 14.02.2017 een asielaanvraag in.

Op 02.03.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 03.03.2017 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos om zijn oom te vervoegen, omdat hij gehandicapt is. Hij gaf aan dat zijn oom aan MS lijdt. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omdat hij eerst verplicht was om daar te blijven omdat ze zijn vingerafdrukken hadden genomen. Hij gaf aan dat zijn bestemming altijd België was.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende oom te hebben. Daarnaast gaf hij aan enkel verre familieleden in België te hebben, zonder dit nader te specificeren. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de oom van de nonkel, L.H. (...), sinds 08.05.2012 de Belgische nationaliteit bezit.

Betreffende het verblijf in België van de oom van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel

16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de oom van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg te maken maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omdat hij eerst verplicht was er te blijven omdat zijn vingerafdrukken er genomen werden. Daarnaast gaf hij aan dat België altijd zijn bestemming was.

Betreffende de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken, wensen we vooreerst te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

Betreffende zijn opmerking dat België altijd zijn bestemming was, herhalen we dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere

wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We merken op dat de Duitse instanties op 03.03.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33).

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We wijzen er daarnaast op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten (4)."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Haar enig middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“1.

Verzoeker is naar België gekomen om zijne zieke oom, de heer L.H. (...), te vervoegen.

De heer L.H. (...) heeft sinds 08/05/2012 de Belgische nationaliteit.

Er werd bij zijn oom echter MS (Multiple sclerose) vastgesteld.

Verzoeker kwam dan ook naar België om voor zijn ernstig zieke oom te kunnen zorgen, aangezien zijn oom verder geen andere familieleden heeft in België.

2.

De DVZ besluit zonder meer dat de oom van verzoeker niet kan gezien worden als een “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2, g van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat de artikelen 9 en 10 van de verordening niet van toepassing zijn.

Toch kan een lidstaat beslissen om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen, ook al is zij daartoe niet verplicht, dit overeenkomstig de discretionaire bepaling artikel 17 (1) en 17 (2) van de Verordening 604/2013.

Artikel 17 van de Verordening 604/2013 bepaalt immers het volgende:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Een lidstaat kan dit beslissen, “teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria.” (Artikel 17 (2) Verordening 604/2013)

De DVZ stelt dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 (1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Vervolgens citeert de DVZ het artikel 16 (1) van de Verordening, om nadien vast te stellen dat de oom van verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van dit artikel, wat tot gevolg heeft dat de bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Toch staat er nergens vermeld dat artikel 17 enkel van toepassing kan zijn als de voorwaarden in artikel 16 zijn voldaan.

De Verordening 604/2013 overweegt duidelijk het volgende:

“Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.” (Overweging 17 van de Verordening 604/2013 – eigen vetdrukking en onderlijning).

3.

Zijn oom lijdt aan de ernstige ziekte MS: Multiple sclerose, een ontstekingsziekte van het centrale zenuwstelsel, waarbij hersenen en ruggenmerg op verscheidene plaatsen en op verschillende tijdstippen worden aangetast.

Zijn oom heeft, buiten verzoeker, geen andere familieleden in België die voor hem kunnen zorgen.

Sinds verzoeker in België is, heeft hij de zorg voor zijn nonkel op zich genomen. Hij doet de was en de plas, omdat zijn oom dit allemaal niet meer kan.

De DVZ besluit zonder enige motivering om zich niet te beroepen op artikel 17 van de Verordening, hoewel er in dit geval humanitaire redenen voorhanden zijn, nl. de ernstig zieke oom van verzoeker die verder geen familieleden heeft om voor hem te zorgen.

Met andere woorden, de DVZ had zich kunnen beroepen op artikel 17 van de Verordening om de twee familieleden bijeen te brengen om humanitaire redenen of op zijn minst uit mededogen, maar besloot dit niet te doen zonder hiervoor een redelijke motivering te geven.

De DVZ geeft geen enkele motivering waarom ze zich niet beroept op dit artikel.

De DVZ houdt op geen enkele manier rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn oom, en voert zelfs geen begin van onderzoek uit.

4.

Dat gelet op bovenstaande de beslissing tot terugnijving niet kan worden toegepast en dient te worden ingetrokken, minstens geschorst;

Dat immers, de door de Dienst Vreemdelingenaken gehanteerde beslissing dermate slecht, ongefundeerd en met miskenning van de regels van behoorlijk bestuur werd opgemaakt, dat deze beslissing door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen dient te worden vernietigd;

Dat de Dienst Vreemdelingenaken art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat bijgevolg de beslissing dd 20/04/2017 dient te worden vernietigd en geschorst;”

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich ook richt tegen de inhoud van de motivering.

2.3.2.3. De verzoekende partij betoogt dat een lidstaat kan beslissen om haar asielaanvraag te behandelen, ook al is zij daartoe niet verplicht en dit overeenkomstig de discretionaire bepaling uit artikel 17 (1) en (2) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening), waarbij laatstgenoemde bepaling stelt dat een lidstaat dit kan beslissen “teneinde familielaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria.” Zij wijst er op dat de verwerende partij motiveert dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening, de soevereiniteitsclausule, en vervolgens artikel 16 (1) van voornoemde Verordening citeert om nadien vast te stellen dat haar oom niet valt onder het toepassingsgebied van dit artikel, wat tot gevolg heeft dat de bovenvermelde artikelen in dit geval niet van toepassing zijn. De verzoekende partij betoogt dat nergens staat vermeld dat voormeld artikel 17 enkel van toepassing kan zijn als de voorwaarden in artikel 16 zijn voldaan, waarbij zij eveneens verwijst naar overweging 17 van de Dublin III-Verordening. Zij wijst er op dat haar oom lijdt aan MS, dat haar oom geen andere familieleden heeft in België die voor hem kunnen zorgen, dat zij, sinds zij in België is, de zorg op haar heeft genomen. Zij betoogt dat de verwerende partij zonder enige motivering besluit om zich niet te beroepen op artikel 17 van de Dublin III-Verordening hoewel er in dit geval humanitaire redenen voorhanden zijn, namelijk een ernstig zieke oom. Zij wijst er op dat de verwerende partij zich had kunnen beroepen op voormeld artikel 17 om twee familieleden bijeen te brengen om humanitaire redenen of op zijn minst uit mededogen, maar besloot dit niet te doen zonder hiervoor een redelijke motivering te geven. Zij meent dat de verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij en haar oom en zelfs geen begin van onderzoek uitvoert. Zij meent dat de bestreden beslissing dermate slecht, ongefundeerd en met miskenning van de regels van behoorlijk bestuur werd opgemaakt.

2.3.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 17 (1) en (2) van de Dublin III-Verordening.

Artikel 17 (1) en (2) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen. (...)”

2.3.2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met betrekking tot de toepassing van de discretionaire bepalingen uit artikel 17 (1) en (2) van de Dublin III-Verordening, motiveerde wat volgt:

“Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat de oom van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”

2.3.2.6. De verzoekende partij meent dat de lidstaat kan beslissen om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen, ook al is zij daartoe niet verplicht, overeenkomstig de bepalingen van artikel 17 (1) en (2) van de Dublin III-Verordening. Echter dient er op te worden gewezen dat België op grond van artikel 17 (2) van de Dublin III-Verordening de asielaanvraag niet kan behandelen, daar deze bepaling bepaalt dat België *“een andere lidstaat (kan) vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden,”* doch geenszins dat België kan besluiten een in België ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. De verwerende partij was dan ook op het eerste zicht niet gehouden om te motiveren betreffende de niet-toepassing van artikel 17 (2) van de Dublin III-Verordening. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Duitse overheid België zou hebben gevraagd de verzoekende partij over te nemen/de asielaanvraag te behandelen op grond van artikel 17 (2) van de Dublin III-Verordening.

2.3.2.7. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij motiveert dat de loutere aanwezigheid van familie op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening,

vervolgens artikel 16 (1) van voormelde Verordening citeert om nadien vast te stellen dat haar oom niet valt onder het toepassingsgebied van dit artikel, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn, terwijl er nergens vermeld wordt dat artikel 17 enkel van toepassing kan zijn als de voorwaarden in artikel 16 zijn voldaan, kan zij gevolgd worden.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat in de bestreden beslissing niet werd gesteld dat de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-Verordening enkel kan worden toegepast indien voldaan is aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 16, merkt de Raad op dat dit niet letterlijk werd gesteld, doch onomstotelijk voortvloeit uit het feit dat gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen in de zin van de Dublin III-Verordening, de artikels 16 (1), 17 (1) en 17 (2), vervolgens betreffende het toepassingsgebied van artikel 16 (1) van de Dublin III-Verordening en vervolgens wordt gesteld dat de oom niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels (meervoud) in dit geval niet van toepassing zijn.

Voormelde motivering betreffende artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening kan aldus niet weerhouden worden.

2.3.2.8. De verwerende partij wijst er op dat werd gemotiveerd dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening, dat derhalve wel degelijk werd gemotiveerd waarom de Dublin III-Verordening niet werd toegepast. Zij stelt dat de verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze nog verder had moeten worden gemotiveerd.

Nochtans wijst de verzoekende partij er op dat haar oom lijdt aan MS en dat zij de zorg voor haar oom op zich heeft genomen, dat de verwerende partij zonder enige motivering besluit om zich niet te beroepen op artikel 17 van de Dublin III-Verordening hoewel er in dit geval humanitaire redenen voorhanden zijn, namelijk de ernstige zieke oom. De verzoekende partij wijst er op dat de verwerende partij de mogelijkheid had op grond van artikel 17 van de Dublin III-Verordening de verzoekende partij en haar oom bijeen te brengen om humanitaire redenen doch besloot dit niet te doen zonder hiervoor een redelijke motivering te geven.

Aldus meent zij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom, niettegenstaande de aangevoerde humanitaire redenen, er geen toepassing werd gemaakt van de soevereiniteitsclausule, zodat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat de verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze nog verder had moeten worden gemotiveerd.

Uit de enkele motivering dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening, kan op het eerste zicht niet worden afgeleid waarom de door de verzoekende partij aangehaalde humanitaire omstandigheden, met name de aanwezigheid van een zieke oom in België die haar nodig heeft, zoals blijkt uit het Dublinverhoor van 16 februari 2017 (vraag 31), niet werden aanvaard om op grond van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening haar asielaanvraag in België te laten behandelen.

Een schending van de motiveringsplicht wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

2.3.2.9. Waar de verwerende partij betoogt dat artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening stelt dat een lidstaat een asielverzoek kan behandelen, dat deze bepaling de verzoekende partij niet toelaat zelf te kiezen door welk land zij haar asielverzoek behandelt wenst te zien, dat uit de bewoordingen van voormelde bepaling geen verplichting kan worden afgeleid voor een lidstaat om een asielverzoek te behandelen indien op basis van de criteria van de Dublin III-Verordening vastgesteld werd dat een andere lidstaat hiervoor dient in te staan, wijst de Raad er op dat het feit dat de Belgische overheid geen verplichting heeft om de soevereiniteitsclausule toe te passen, op het eerste zicht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Immers werd door de verzoekende partij aangegeven dat zij een in België verblijvende oom heeft die ziek is en haar nodig heeft en blijkt nergens uit de motieven van de bestreden beslissing waarom, hoewel België de mogelijkheid heeft om de asielaanvraag te behandelen op grond van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening, deze aangehaalde humanitaire omstandigheden niet werden aanvaard.

Om voorgaande redenen kunnen ook de motieven in de bestreden beslissing *“Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de*

behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.” en “Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.” en “ Betreffende zijn opmerking dat België altijd zijn bestemming was, herhalen we dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.” het vastgestelde gebrek in de motivering niet rechtzetten.

Waar de verwerende partij er nog op wijst dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij het enige familielid is dat voor haar oom kan zorgen, dat zij bij haar verzoekschrift geen informatie voegt ter staving van deze beweringen, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de oom sedert 2012 de Belgische nationaliteit zou hebben, wat veronderstelt dat hij sedert verschillende jaren in België verblijft en dit zonder de verzoekende partij en dat derhalve niet zonder meer kan worden weerhouden dat de aanwezigheid van de verzoekende partij in België absoluut noodzakelijk is, beperkt zij zich tot een *a posteriori* motivering die geenszins vermag het gebrek aan motivering recht te zetten.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

2.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. De verzoekende partij betoogt dat zij niet zal kunnen zorgen voor haar zieke oom indien zij wordt teruggestuurd naar Duitsland.

2.4.2.2. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

2.4.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Aan de drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 april 2017 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizendzeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

de heer H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. VERMANDER